

IVO TROŠT:

Nezadovoljni muc.

aček in pes složna! Ujedinila ju pa ni sila ne potreba, marveč požrešnost. Neko popoldne opazi hišni gospodar, kako urno nosi pes Čefidelj iz kuhinje nekaj skrivat za skedenj. Začudi se sosed, ko vidi, da nosi Čefidelj iz kuhinje prekajeno svinjino. Kako se šele prime za glavo, ko se prepriča, da pobira pes svinjino pod dimnikom, s sušila v dimniku pa mu jo meče domači muc. — Kdaj in kako sta se neki zmenila, se čudi sosed, ko se prepriča, da je muc zmetal na tla že vse najlepše kose. Začne zato na glas: »Ti sodrga grda, tatinska! Pa domača tatova! Kaj pa mislita? Ali sta bila lačna? Morda sta tako neslana? Kaj šel! Vselej sta prejela svoj delež — vsaj kosti, ko se je kuhalo pri nas meso. Samo vidva hočeta biti gospoda! To ni družinska sporazumnost: enaki pri delu, enaki pri jelu. Vsi moramo biti deležni priboljškov, pa tudi trpljenja. Vama diše samo priboljški. Tako se pa ne more in ne sme. Zato pride zdaj-le sodba in kazen.«

Mož pobere na tleh palico, ki je na njej visela v dimniku svinjina, in zapreti tatinskemu mačku gori pod stropom: »Spravi se mi brž doli!« — »M-mau!« se opravičuje muc, ker se boji palice. — »Nič »m-mau, kar ves se spravi in hitro-o!«

Nič rad se ni spustil muc od važnega opravila. Nato veli gospodar psu: »Pokaži, kam si nosil! Ti pisani mačji tat pa za pričol!« —

Čefidelj stopa zamišljen za skedenj, za njim pobira korake prav potepeno muc, za obema pa sosed s palico. Ob velikem kupu napol zakopane svinjine se ustavi pes, sede in čaka gospodarja, da veli nadalje, kako in kaj. Muc bi bil najrajši svetoval, naj bi sploh »m-mau« počakali, ko tako prijetno ščegeta v nos vonj po prekajeni svinjini. — »Nič m-mau! Kar začnita in znesita vse meso nazaj v kuhinjo in od tam v dimnik. Le začnita, uzmoviča!« vелеva gospodar.

Muc je dvomil na tihem, da bi bilo mogoče spraviti vse zopet v dimnik: m-mau bo težko; rekel pa ni ničesar, nositi tudi ni maral, kakor da ne ume gospodarjevega povelja. — »Ali ne misliš pomagati?« zareži gospodar, ko je pes znesel že nekaj kosov. — »M-mau,« se izgovarja muc. — »Nič m-mau, vse si zmetal iz dimnika, vse spravi zopet nazaj!« — »M-mau,« pristavi muc. Sosed meni, da hoče muc spravljati svinjino iz kuhinje nazaj v dimnik, pa pritrди: »No, tudi dobro! Le pojdi v hišo in začni; en kos pa lahko neseš tudi spotoma. Le pomagaj tovarišu, ki je kriv kot ti, a se molče pokorava za svoj greh. Muc zopet ugovarja, da se Čefidelj pokori le m-mau. Sosed pograbi jezen kos svinjskega hrbtišča, da bi ga zagnal mucu v glavo,

pa se je muc spretno umaknil, pobral meso ter zbežal z njim na polje, kjer je izginil v razoru.

Dva dni ni bilo potem muca na spregled. Tretji dan se je potuhneno priplazil zopet za kozelc in mrmral natihem, da bi bilo dobro, ko bi sosed zopet vrgel za njim m-mau mesa. Gospodar mu pa pokaže palico in Čefidelj ga zmerja: »Hov-hov-hov! Sam sem znosil meso domov!« — Maček pa ugovarja, da je znosil samo m-mau.

»Viš ga, sedaj še laže!« se jezi gospodar, pograbi oklešček in ga zažene za tatinskim mačkom: »Na, sedaj poberi še to in odnesi, da ti ne bo prem-mau!« — Muc okleščka ni hotel pobrati, prazen je zbežal na polje, pes pa za njim.

»Čefidelj, stoj!« veli gospodar. »Ti nisi nič boljši kot muc, zakaj oba sta kradla. Razlika med vama je le ta, da si ti zatajil mučovo prijateljstvo, dočim je ostal muc takšen kot prej — moj nezanesljivi družinar. Na katerega izmed vaju naj se še zanesem?«

Čefidelj je povesil glavo in rep. Odtlej pa vselej ves razdražen laja, ko čuje, da se oglasi tatinski in potuhnjeni muc s svojim »m-mau!«

Sneženi mož.

Mrzle roke, rdeča lica,
a na ustnih vrisk in smeh!
Smo postavili možica,
mrtev zdaj leži na tleh.

Rame so se raztopile,
ni trebuha, ni več rok.
Kaj so v zemljo se zarile,
da možic več nima nog?

Solnce nam z neba nagaja,
veter piha na vso moč ...
Mož se pod rokami taja,
ust več nima, nos je proč.

Vidi se, da nas ne mara,
pa je šel na drugi svet!
Z njim odšla je zima stara
in pomlad prihaja spet!

Janko Samec.